Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — *УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК*

VOL. CIII. No. 144. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 30, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 30-го ЛИПНЯ 1996 р. Ч. 144. РІК CIII.

Україна здобула срібну і три бронзові медалі

Атланта. — Олімпійська збірна України збільшила своє число медалів до вісьмох, здобуваючи ще три бронзові та одну срібну у XXVI літніх Олімпійських Іграх, які проходять тут від 19-го липня.

Чвірка веслувальниць в складі Олена Ронжіна, Інна Фролова, Світлана Мазій і Діяна Міфтахутдінова приплили другими, після чвірки Німеччини, в часі 6 хв. 30.36 сек, здобуваючи срібну медалю.

У меті кулею Олександер Багач здобув бронзову медалю метом 20 м. 75 см. і таку ж нагороду здобув Олександер Крикун в меті молотом. У підношенні тягарів Денис Ґотфрід у категорії 99 кг. підніс тягар 187.5 кг., здобуваючи бронзову медалю, випереджуючи свого товариша Станіслава Рибальченка.

До фіналів у 100-метрівці добилась Жанна Пінтусевич з Києва, але в кінцевій фазі прибігла восьма, хоч час її 11.14 сек., можна уважати дуже добрим.

Сильно розчарували відбиванкарки України, які програли всі свої змагання, не вигравши ніодного сета.

Протестують проти арештів страйкарів

Київ. — Вільна Профспілка Машиністів Залізниць України заявила протест проти арешту кількох лідерів Незалежної Профспілки Гірників України та проти обшуків у приміщеннях профспілок та в помешканнях профспілкових активістів. Прокуратура звинувачує їх у підбурюванні до порушень громадського порядку під час недавних страйків, зокрема до блькокування залізниць та автомобільних шляхів.

На думку керівників ВПМЗУ, влада вдається до полювання на відьом, замість того щоб знайти й покарати справжніх винуватців кризи, які довели робітників до відчайдушних вчинків.

Тим часом післякомуністична Федерація Профспілок України заявила про підтримку дій Уряду в боротьбі з мафією, корупцією та організованою злочинністю і засудила спроби певних політичних сил і кримінальних структур використати шахтарів у своїх злочинних цілях. ФПУ відкинула звинувачення в тому, що вона нібито фінансується Урядом, який хоче розколоти робітничий рух. "Ми існуємо з членських внесків та з власної господарської діяльності, і дбаємо про інтереси трудящих не менше, ніж деякі галасливі оборонці", — сказано в заяві.

І В АТЛАНТІ НЕ ОБІЙШЛОСЯ БЕЗ ТЕРОРИЗМУ

Атланта, Джорджія. — Вночі з п'ятниці на суботу, 27-го липня, в парку імені 100-річчя Олімпійських Ігор, вибухнула бомба, убивши двох осіб і поранивши 110.

Незадовго до вибуху один з поліцистів побачив підозрілий пакунок поблизу сцени, на якій розважала публіку рок-оркестра. Якби глядачів негайно не почали звідти евакувати, кількість жертв була б набагато більшою.

Президент Билл Клінтон та керівники інших великих держав світу гостро засудили варварську акцію в Атланті. Вона викликала в пам'яті трагедію 1972 року, коли під час Олімпіяди в Мюнхені палестинські терористи вбили 11 ізраїльських спортовців.

Агент ФБІ Вуді Джансон сказав у розмові з журналістами, що бомба була саморобна, вона складалася зі шматка труби, начиненої цвяхами. Експерти також схиляються до думки, що на цей раз бомбу підклали не міжнародні терористи, а місцеві злочинці. Американські газети повідомляли, що ще у квітні поліція заарештувала трьох членів екстремістичної антиурядової „міліції", яка діє на території стейту Джорджія. Вони признали, що мали плян перешкодити проведенню Олімпійських Ігор в Атланті.

Коментуючи трагічну подію в Атланті, міністер закордонних справ Німеччини Кляус Кінкель закликав до тісного міжнародного співробітництва у боротьбі з терроризмом, щоб унеможливити „подібні акції вандалізму". Розмова на цю тему йтиме у Парижі, де в найближчі дні відбудеться зустріч міністрів закордонних справ країн „великої сімки".

Президент обіцяє гостріші правила повітряної безпеки

Ню Йорк. — У четвер, 25-го липня, президент Билл Клінтон і його дружина Гилларі Родгам-Клінтон прибули сюди, щоб особисто зустрітися з рідними тих 230 осіб, які загинули у тому трагічному розриві літака компанії ТВА у середу, 17-го липня. Прибувши на нюйоркське летовище ім Джана Ф. Кеннеді, біля котрого в готелі перебувають родини загиблих, очікуючи вислідів розпізнавання тіл, Президент з дружиною провели понад три години у розмові з ними, даючи їм можливість висловити свої жалі та турботи.

Після цієї зустрічі Президент зустрівся з репортерами засобів масової інформації та повідомив, що ще перед прибуттям до Ню Йорку він дав кі-лька заряджень для загострення і поліпшення безпеки подорожування літаками включно з суворішою перевіркою пасажирів та їхнього багажу. Своїм виступом Б. Клінтон намагався заспокоїти громадськість країни та підкреслював, що покищо немає устійнено точної причини цього нещастя, але запевнив, що якою б та причина не була, то все буде зроблено, щоб запобігти подібним випадкам.

Хоч зібрані на зустріч з Президентом і його дружиною члени родин загиблих пасажирів спершу задивлялися на неї досить скептично, опісля всі ствердили, що вона таки мала позитивні наслідки. Свідомі того, що президент не може вже нічого зробити для тих, що загинули, вони все ж таки відчули його турботу в їхньому особистому горю і за це були вдячні.

Після від'їзду президентської лімузинної кавалькади всі присутні в більшому душевному спокою повернулись до гіркої дійсности— дальшого очікування.

І в Росії є поборники цілісности України

Москва. — Голова Комісії безпеки російської Державної думи Віктор Ілюхін несподівано почав „дбати" про територіяльну цілісність України.

В інтерв'ю газеті „Правда", він застеріг Україну, що Міжнародний валютний фонд, З'єднані Стейти і Туреччина плянують відділити Крим татарам і відділити його від України.

Російський депутат сказав, що МВФ виділяє фонди на повернення кримських татар на батьківщину. Як тільки більшість татар переселиться на півострів, твердить В. Ілюхін, Туреччина і ЗСА організують референдум про вихід Криму зі складу України і відразу визнають результати голосування.

Ця „викривальна" інформація російського депутата є лише однією з серії його „сенсаційних" заяв.

Як відомо, він звинувачив американську розвідувальну службу Сі-Ай-Ей у змові проти Білорусі. За його словами, Сі-Ай-Ей, діючи з Варшави, готує в серпні масові страйки на білоруських підприємствах і плянує вбивство відомих діячів опозиції. Все має бути влаштовано так, щоб у їхній смерті звинуватити президента Олександра Лукашенка. За його словами, на змову вже витрачено 254,000 дол., велику частину з яких заплачено українській організації УНА-УНСО.

В. Ілюхін також сказав, що Захід хоче ослабити „слов'янський світ" і поділити Росію на 4-5 нових країн. За його словами, Калінінградська область, затиснена між Литвою і Польщею, а також Далекий Схід і Північний Кавказ є найпершими цілями ворогів.

Однак заступник голови Державної думи Росії Александр Шохін назвав заяви В. Ілюхіна „шумом з нічого". Він також вибачився перед білоруськими депутатами.

Представник Міністерства закордонних справ Польщі щиро здивувався з того, що щось подібне можна зфабрикувати. Він висловив сподівання, що ніхто серйозно не поставиться до таких тверджень.

Амбасада ЗСА в Мінську процитувала заяву Державного департаменту, в якій зроблені В. Ілюхіним звинувачення названо необґрунтованими і не вартими коментарів.

Редакція „Свободи" приймає матеріяли до Альманаху УНС на 1997 рік. Серед запланованих тем є: 80-ліття проголошення трьох перших Універсалів, 50-ліття „Акції Вісла", 55-ліття УПА, 80-ліття Української Центральної Ради. Редакція візьме до уваги матеріяли з іншою тематикою. Матеріяли проситься надсилати до 31-го серпня ц. р. — *Ред.*

В Білорусі осквернено церкву

Мінськ. — Найсвятіший православний собор в Білорусі осквернено 25-го липня сатаністичними написами і символами, повідомило агентство Ройтерс.

На соборі Святого Духа, побудованому в XVII столітті, підірваному большевиками 1936 року і відбудованому після Другої світової війни, намальовано перевернуті хрести та зірки і написано такі гасла: „Смерть християнам. Геть християн зі слов'янських земель. Я сатана. Я смерть.".

Міліція ствердужє, що це перший відомий випадок осквернення церкви в Білорусі. Про сатаністичні групи в країні з населенням 10 млн. раніше ніхто майже не чув. У цій справі розпочато слідство.

Александра Монтік, одна з вірних, назвала цю подію страшною трагедією. Вона повідомила, що багато парафіян падали на землю, спокутуючи свої гріхи.

Священик собору отець Ігор сказав, що церковний сторож, почувши вночі якихось людей надворі, закрився всередені.

Православна Церква в

(Закінчення на стор. 3)

Російські комуністи захищають білоруських від Сі-Ай-Ей

Москва. — У Державній думі відбулася пресова конференція, на якій Віктор Ілюхін, голова депутатської комісії в питаннях безпеки і один з лідерів фракції комуністів, повідомив, нібито американська розвідувальна служба Сі-Ай-Ей готує не території Польщі операцію, метою якої є „скомпромітувати , а відтак і позбавити влади білоруського президента Александра Лукашенка". В. Ілюхін впевнював інших депутатів і журналістів, що „група вищих чинів Сі-Ай-Ей у складі 18 осіб на чолі з Полом Ґейфбортом від 10-го червня цього року перебувають у Варшаві для підготови диверсійних операцій у Білорусі". При цьому головне завдання операції полягає у створенні в Мінську, Орші, Вітебську, Могилевських та інших білоруських містах страйкових центрів, подібних до польської „Солідарности".

Далі В. Ілюхін сказав, ніби ті комітети „піднімуть на початку серпня хвилю політичних і економічних страйків на всій території Білорусі", а під час навмисне спровокованих вуличних безпорядків „плянується вбивство провідників національно-патріотичного руху республіки. Вину ж за це вбивці спробують перекласти на президента Лукашенка".

В. Ілюхін стверджував, що 14 західньоевропейських і американських засобів масової інформації готові висвітлювати спровоковані „рукою Сі-Ай-Ей" вуличні безпорядки і на це висвітлення виділено нібито 254,000 дол.

А останнім кроком буде вимога резигнації президента Лукашенка. Тому Б. Ілюхін відразу, користуючись нагодою, радить білоруським комуністам „запобігти виступові правих сил", тобто, іншими словами, вдатися до негайних репресій щодо противників промосковської політики Лукашенка. Деякі спостерігачі, навіть московські, відзначили з цього приводу, що саме для цього й потрібна була вигадка про „руку Сі-Ай-Ей", щоб у такий спосіб захистити від критики Лукашенка, який сам себе, без сторонньої допомоги, скомпромітував уже до краю.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СПОРУДЯТЬ МОНУМЕНТ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма видав указ про спорудження Пам'ятника Незалежности на центральному майдані столиці, де до 1991 року стояв велетенський пам'ятник Леніну. Конкурс на кращий проект монументу проходитиме у дві тури і завершиться 31-го січня наступного року. До складу жюрі, яке розгляне проекти, увійшли провідні українські мистці, скульптори, архітекти, діячі культури. Перша тура має закінчитися 15-го серпня, після чого у День Незалежности в Українському Домі на Хрещатику відкриється виставка отриманих проєктів.

ГОТУЮТЬСЯ ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

КИЇВ. — Віцепрем'єр-міністер України з гуманітарних питань Іван Курас розповів журналістам про підготову до святкувань п'ятої річниці з дня незалежности України 24-го серпня цього року. Окрім урочистого засідання в палаці "Україна"та військової паради на Хрещатику, заплановано великий святковий концерт та інші масові мистецькі заходи. У рамках святкувань передбачено різноманітні виставки, конференції, фестиваль українських фільмів на телебаченні, презентацію найновіших художніх, документальних та наукових видань. Очікується також, що з великою доповіддю про п'ять років незалежности виступить Президент України Леонід Кучма. На святкові заходи з державного бюджету виділено 350 блн. карб. (2 млн. дол.).

УКРАЇНСЬКІ ВПС ПОТРЕБУЮТЬ ПІДТРИМКИ

КИЇВ. — Заступник міністра оборони України, командувач військово-повітряними силами генерал-лейтенант Володимир Антонець сказав журналістам, що Україна може лишитися без військової авіяції, якщо у найближчі п'ять років не налагодить виробництва власних конкурентоспроможних літаків. Успадкувавши від Совєтського Союзу понад 4,000 наймодерніших літаків і гелікоптерів, Україна не може забезпечити їх ані запасними частинами, ані навіть пальним для навчальних польотів. "А тим часом ми маємо пілотів світової кляси", — сказав В. Антонець, навівши як приклад недавню перемогу полковника українських ВПС Миколи Коваля у показових польотах на міжнародній авіяційній виставці у Фейрфорді, Великобританія.

ЗРОСТАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ В ЕКОНОМІЦІ

КИЇВ. — Міністерство Внутрішніх Справ України повідомило, що за перший квартал цього року в самій лише сфері економіки виявлено близько 20,000 злочинів, що є на 7.6 відсотка більше, ніж за цей са-мий час торік. З них понад 4,000 припадає на розкрадання майна, у тому числі 2,000 — в особливо великих розмірах, і понад 2,000 — на злочини у банківській та кредитно-фінансовій сфері. Виявлено також 745 фактів хабарництва, 352 — шахрайства з фінансовими ресурсами, понад 2,000 — ухилення від податків. Особливо швидко — майже на 100 відс. за рік — зростає злочинність у сфері приватизації та в паливно-енергетичному комплексі. Вся ця статистика, на думку експертів, показує лише невеличку частину айсберга, більша частина якого схована під водою.

ГАЗЕТА ПЕРЕСТЕРІГАЄ ГОСТЕЙ СТОЛИЦІ

КИЇВ. — Газета "Вечірній Київ" опублікувала докладну розповідь про те, як на центральній вулиці міста, під носом у міліції, досвідчені шахраї видурюють гроші у наївних перехожих. Азартна гра під назвою "рулетка" найчастіше приваблює провінціялів, котрі особливо довірливо втягуються у гру, в якій не мають жодного шансу виграти. Найцікавіше в цій справі те, що міліція може покарати гравців лише за азартні ігри, але не за шахрайство, тому що довести обман загалом важко. Отож міліцианти щодня карають гравців на 300,000 карбованців (менше двох дол.), тим часом як денний заробіток "рулеточників" становить від 20 до 100 дол. Автор статті у "Вечірньому Києві" зазначає, що сам податок з такого прибутку мав би бути куди більший від того сміховинного штрафу, який вони сплачують міліції.

СБУ ПРАЦЮЄ НЕЕФЕКТИВНО

КИЇВ. — Троє народних депутатів, членів Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Григорій Омельченко, Анатолій Єрмак і Микола Петренко опублікували у "Вечірньому Києві" велику статтю, в якій звинувачують Службу Безпеки України в некомпетентности та низькій ефективності, коли йдеться про боротьбу з мафією. Як стверджують автори публікації, з усіх кримінальних справ, які розслідувалися торік СБУ, лише три відсотки було порушено за її власними оперативними матеріялами. Більшість справ стосується контрабанди, нелегального перетинання кордону та незаконних валютних операцій. Жодної справи, яка б стосувалась хабарництва і корупції серед посадових осіб, не було порушено. А в деяких областях — Вінницькій, Запорізькій, Одеській, Херсонській, Чернігівській, а також у Києві та Севастополі — СБУ взагалі не порушила за рік жодної кримінальної справи. За даними авторів статті виходить, що за рік на сто "есбеушників" припадає лише один викритий злочин — рекорд, який, на їхню думку, можна занести до книги Гінеса.

Танцювальний ансамбль „Чайка" з Йонкерсу та дует „Сестри Тодащук" виступлять на Союзівці

Український танцювальний ансамбль „Чайка" з Йонкерсу, Н. Й.

Союзівка (Г. Колесса). — Тут у суботу, 3-го серпня, на сцені залі „Веселка" відбудеться концерт з участю танцювального ансамблю „Чайка" з Йонкерсу, Н. Й. та вокального дуету „Сестри Тодащук" з Канади. Початок о год. 8:30 вечора.

Цього року „Чайка" відзначає 15 років від дня заснування. Протягом цього часу, концертуючи по східному побережжі ЗСА, ансамбль поширює серед широкої публіки українське танцювальне мистецтво, захоплює енергією виконання і красою українських строїв. Виступи „Чайки" відбу-

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВІ ЧИННИКИ МИНУЛОЇ п'ятниці, 26-го липня, повідомили, що секретар Департаменту оборони Вілліям Перрі ще цього тижня повернеться до Савдійської Арабії щоб переконати савдійське керівництво затвердити та частинно покрити кошти нового пляну охорони американських військовиків на її території. ЗСА пропонують негайно всіх 6,000 американських вояків перемістити до просторої савдійської летунської військової бази у віддаленій околиці на південнийсхід від Ріяду, столиці Савдійської Арабії. Таке переміщення коштуватиме сотні млн. дол. і тому В. Перрі буде пробувати переконати савдійців щоб заплатили бодай половину видатків цього пляну.

У СВІТІ

ВПРОДОВЖ КІЛЬКОХ ОСТАННІХ днів великі випади дощів і вилив ріки Янцзи спричинили жахливі повені у центральних регіонах Китаю, руйнуючи багато житлових будинків, обладнань та затопили сотні сіл і містечок спричинюючи хаос і руїну. Офіційні китайські чинники кажуть, що вже 950 осіб загинуло у випадках пов'язаних з повінню, а урядовці міністерства громадських справ твердять, що 1.1 млн. житлових будинків води знищили зовсім і 4 млн. будинків тільки частинно ушкоджено. У загальному ця повінь нанесла шкоди вартости понад 8 блн. дол. Хоч ці підрахунки можуть бути дещо перебільшеними, то закордонні спостерігачі стверджують, що це нещастя є без сумніву страшним.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

У страху великі очі

Розрив літака компанії ТВА та трагічна загибель усіх пасажирів і залоги, що сталося неповних два тижні тому, всього нецілої півгодини після вилету з нюйоркського летовища ім. Джана Фіцджералда Кеннеді в напрямі Парижу, дало нагоду багатьом згадати це слово: страх. Слово, котре словник української мови пояснює, як стан хвилювання, тривоги, неспокою, викликаний чеканням чого-небудь неприємного, небажаного.

В Америці, зокрема, ці почування набрали ще більшої вагомости, коли завдяки засобам масової інформації, що до екстремів непристойности покривали кожний аспект цієї останньої трагедії, виявлено, що дуже мало зроблено для того, щоб захистити подорожуючих від подібних непередбачених нещасть, спричинених терооризмом або звичайним недбальством Уряду чи керівництва летунських компаній. Коли мова про тероризм, як це було у випадку вибуху на літаку повітряної компанії Пан Амерікан над місцевістю Локербі у Шотляндії в 1988 році, де в додатку до пасажирів і залоги загинули також інші люди, звичайні жителі Локербі, то насувається питання, чому не було і, як виглядає, далі немає відповідних засобів для захисту пасажирів? А як пояснити недавню катастрофу літака повітряної лінії Велю Джет поблизу Маямі з такими ж трагічними наслідками? Виглядає, що в одному і другому випадку безпосередня вина таки Уряду, який понад 200 років тому основувався на засадах народного правління, з думкою про народ і працею для народу, а вже сьогодні неспроможний оберегти своїх громадян від небезпек модерного світу.

Провина ще більша в тому, що Федеральна адміністрація летунства — урядова установа, відповідальна за цю ділянку, мабуть, в ім'я демократичности, передає цей обов'язок захисту громадян-пасажирів летунським лініям. Ці ж, у свою чергу, маючи, як завжди, бажання зменшити видатки, роблять все можливе, щоб обійти всякі правила, котрі вимагають не конечних заходів охорони пасажирів.

Результатом такої пінґ-понгової гри, виконання обов'язку держави і летунських ліній стосовно своїх громадян і пасажирів, є щораз частіші летунські катастрофи з більшими людськими жертвами. Коли підходити до цього питання виключно з точки фінансової спроможности, то насувається непрохане питання, чому наймогутніша та найбагатша країна світу, З'єднані Стейти Америки, яка постійно вихваляє демократичну систему державоуправління, де людині-громадянинові надається першенство, не спроможна виконати цього свого так важливого обов'язку — оберігати від небезпеки своїх громадян. У країні такої потужної динамічности, як ЗСА, де для багатьох користуватися засобами швидкої транспортації — літаками, не є більше вакаційною розкішшю чи вигодою, а кожноденною конечністю сучасного життя, ніяк не вдається знайти відповідних фондів і людей для того, щоб до максимуму забезпечити цю ділянку транспортації. Поширюються щораз більше поголоски про те, що коли справою повітряної безпеки не займуться відповідні державні та летунські чинники якнайшвидше, то в середньому до 2020 року переживатимемо трагічну летунсько-повітряну катастрофу кожного тижня. Зробивши підсумки всього сказаного, висновок єдиний — урядові посилити те, що законно до нього належить, — відповідальність за охорону своєї країни та її громадян.

Взявши все це до уваги, то чи можна дивуватися сьогодні, що пересічний громадянин починає переживати зовсім звичайні конвульсії переляку, коли має сідати на літак. А коли ще до того додати, хоч напевно не зумисну, але, на жаль, існуючу байдужість керівництва летунських ліній та державного проводу, то тоді „у страху великі очі" стають ще більшими та починають бачити небезпеку там, де її навіть і немає.

...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Микола Світуха

ЦЕРКВА І ПОЛІТИКА РОСІЇ

Упадок комунізму у Східній Европі позначився відродженням церковного життя у всіх державах, при чому в деяких випадках церковні провідники, використовуючи прихильну для них коньюнктуру, поставили перед собою завдання не лише відродити традиційну ролю релігії серед населення, але й скріпити впливи Церкви в політично-суспільному житті і в державних інституціях.

Саме в такому напрямку розвинулися взаємини Російської Православної Церкви (РПЦ) з державною владою Російської Федерації (РФ) на кожному рівні. Можна вказати на приклади впливової ролі представників Церкви у законодавчій діяльності парляменту, на близьку співпрацю між провідниками держави і Церкви у важливих політичних ініціятивах, а то й на випадки виразного попертя проводом РПЦ однієї чи іншої політичної партії у виборах. Існують приклади не менш проімперських наставлень духовних провідників РПЦ, як наставлення відомих російських шовіністів.

Наявна приязнь

Приязнь між президентом Єльциним і Патріярхом РПЦ Алєксієм II є фактом, який підкреслюють навіть закордонні дипломати і кореспонденти. Од-ним з прикладів може служити недавня стаття „Болісне відродження Церкви", в „Інтернешенал Гералд Трібюн". Її автор, Лі Гокстадер, недвозначно ставить під сумнів доцільність зближення РПЦ і Кремля, критикує схильність РПЦ до націоналізму і її підтримку „великодержавної місії Росії". Єльцин і Патріярх Алєксій не раз виступають разом на релігійних і історичних святкуваннях, а престиж Патріярхату в президентській адміністрації зріс з виділенням йому бюрових приміщень в самому Кремлі.

З формального боку в РФ релігія є відокремлена від держави, навчання релігії в державних школах добровільне, а духовенство і працівники церковних інституцій підлягають таким самим законам соціяльного забезпечення і оподаткування, як решта населення. Практично ж РПЦ має значні впливи в державній адміністрації, а Патріярхат не раз видає заяви в питаннях, більше пов'язаних з державною політикою, ніж з безпосередніми інтересами Церкви. В оцінці одного з російських науковців, РПЦ „...не є спільнотою християн, ані соціяльною або моральною силою, ...але символом державности, так як це було в часи російської імперії".

З перспективи недавнього минулого варто пригадати, що стосунки між РПЦ і державною владою СССР в останніх двох десятиліттях були настільки близькі, що Політбюро систематично використовувало Церкву як впливовий засіб для інфільтрації, пропаґанди „миру", роззброєння Заходу і здійснення різних інших великодержавних плянів. В роки „перебудови", за згодою Горбачова і ЦК компартії, у 1989 році тодішній Патріярх Пімен, Митрополит Ленінграду і Новгороду Алєксій і кілька інших духовних провідників були вибрані народними депутатами СССР. З розпадом Совєтського Союзу і обранням Алєксія новим Патріярхом в 1990 році співпраця РПЦ і президентської адміністрації РФ стала тіснішою. В скорому часі Єльцин видав президентський указ про повернення для РПЦ конфіскованого комуністичною владою церковного майна, хоч в практиці це у великій мірі лежить в руках місцевих урядовців.

Весною 1994 року РПЦ і міністерство оборони домовилися про відновлення функції військових капелянів. Відтоді провід Церкви активізує свої впливи у військових структурах. Восени 1995 року Патріярх, наприклад, закликав молодь до військової служби, щоб оборонити „родіну від зовнішніх і внутрішніх ворогів" — саме в час, коли сотні молодих вояків і тисячі цивільного населення гинули у безглуздій війні проти героїчних чеченців. Цей заклик викликав критику на адресу Патріярхату РПЦ з боку органів преси, які стоять в опозиції до збройної інтервенції Росії в Чечні.

Новий собор

При активній допомозі політичного союзника президента і амбітного посадника Москви Юрія Лужкова, в центрі столиці, недалеко Кремля, викінчується будова величного собору Христа Спасителя, коштом не менше 300 млн. дол., на місці, де стояв подібний храм, зруйнований сталінським режимом 1931 року. В російській пресі кружляли різні версії про джерела потрібних для будови собору фондів, хоч офіційна лінія твердить, що всі фонди були пожертвами віруючих. Інші версії залюбки підхоплювали ті щоденники, які не вагаються критикувати політику адміністрації президента відносно „прихватизації" державного майна. Присутність у новому храмі Патріярха і президента і їхні спільні виступи на інших церемоніях стали звичними під час недавньої виборчої кампанії.

Для заспокоєння внутрішніх опонентів і опінії зовнішнього світу щодо нібито рівноправного трактування всіх віровизнань, створена президентська Рада для релігійних асоціяцій мала дати дорадчий голос всім тим релігійним деномінаціям, які за останніх кілька років активізувалися на терені РФ. Крім представників РПЦ і мусулман, до цієї ради ввійшли представники римо-католицької і лютеранської Церков, баптистів, буддистів та інших віровизнань. В практиці, одначе, ця Рада не мала ніякого впливу на рішення президента чи його адміністрації.

Осінні вибори до російської Думи і недавні президентські вибори дали підстави стверджувати, що стосунки ієрархії РПЦ і проводу держави є багато глибші, як періодичні церемоніяльні спільні виступи на державних чи релігійних святах. Підтримка державної адміністрації для РПЦ або реставрація церковних об'єктів маніфестує поворот РПЦ до ролі „державної" інституції, хоч з політичних мотивів про це не говорять голосно, враховуючи наявність в межах Росії мільйонів мусулман.

Впливову ролю Церкви намагалися використовувати для своїх політичних цілей російські політики різної орієнтації, такі як колишній віцепрезидент і відвертий шовініст Алєксандр Руцкой, і лідер комуністів Геннадій Зюганов, який активно підтримував РПЦ і обіцяв сприяти схваленню нового закону про свободу сумління, яким було б обмежено можливість діяльности чужих віровизнань на терені РФ. Зюганов не лише намагався промовчувати або применшувати ролю Комуністичної партії в переслідуванні всіх віровизнань і в руйнуванні церков, але у своїй книжці „Поза горизонтом", виданій 1995 року, похвалив Сталіна за його, мовляв, „рішучість у припиненні переслідувань Церкви".

Інші політики залюбки критикують зростаючу ролю в Росії римо-католицької і протестантських Церков, помимо давніших запевнень про взаємний респект і співпрацю поміж Церквами. Опозиція Патріярхату РПЦ до заснування римо-католицьких дієцезій в Москві і Новосибірську дала поштовх для політичних деклярацій, помимо офіційної позиції, що це справа Церкви, а не держави. Контроверсійна заява претендента на президентський пост, генарала Алєксандра Лебедя, про те, що в Росії, мовляв, лише три віровизнання мають право на існування — православні, мусульмани і буддисти, — наголосила протистояння відносно свободи діяльности на терені РФ „нетрадиційних" віровизнань, зокрема римо-католиків і протестантів. Хоч Лебедь вибачився, що він помилково не згадав жидів з їхніми давніми традиціями на терені Росії, треба сподіватися зросту протистояння в питанні свободи інших віровизнань за умов посилення впливів Лебедя і його однодумців у Кремлі.

Опозиція до сект

Ще більш відвертою є опозиція до християнських сект (зокрема до американських проповідників) і нехристиянських культів різного походження (корейського, японського чи індійського). Завдяки добрій організації і щедрому фінансуванні, такі секти і культи здобули впливи серед значної частини молодих росіян, підважуючи, в опінії речників РПЦ, „традиційні вартості російського народу". Тим часом РПЦ систематично промовчує існування в Росії відламків Православної Церкви,

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До книжки „Тисяча доріг"

В „Свободі" з 21-го червня ц. р. в рубриці „Листи до редакції" був надрукований лист з підписом „Марічка", який був відповіддю на коментар О-КИ „Про спомини й фантазію", в якому О-КА проводить аналогію нагородження в останньому часі трьох авторів за їхні твори — Єжи Косінського, Гелен Демиденко й Марії Савчин („Марічка"). М. Савчин, авторка автобіографічного спогаду „Тисяча доріг", була нагороджена фундацією ім. Лесі й Петра Ковалевих на Конвенції Союзу Українок Америки під час бенкету, помимо протесту частини делеґаток і надісланого перед Конвенцією листа до Головної управи від 64-го Відділу з проханням не давати на Конвенції форуму на вручення нагороди Марії Пискір.

О-КА у своєму коментарі ставить під сумнів, чи варто було нагороджувати авторку за твір сумнівної морально-політичної вартости. У відповідь М. Савчин у своєму листі до редакції під заголовком „Паліть відьом" писала: „...псевдо-патріоти, що повтікали за моря-океани, гієни, що чекають на мертвих", (одним словом — негідники) „...підпільна боротьба — це я... доля мого народу скроплювалась моєю кров'ю й вигострювалася за тюремними мурами". В книжкі важко натрапити на ці твердження, зокрема коли йдеться про тюремні мури, бо сама авторка подає, що вона з чоловіком була в київській тюрмі на особливім статусі — їх не зобов'язував в'язничний одяг, отримували краще харчування, відбували прогульки і мали побачення без свідків. Думка М. Савчин весь час працює, щоб якнайшвидше видістатися з в'язничних мурів, стор. 539 (цитата) : „Вибирати за однакову ціну між відходом за кордон і двадцятип'ятирічним каторжним життям по тюрмах і концтаборах не було важко. Альтернативи в мене не залишилось і здавалось, не було над чим роздумувати. Не було б над чим, якщо б я тут опинилась сама".

Відомо, що зовсім інакше поступали інші в'язні, наприклад, Катруся Зарицька, яка більшість свого життя провела у тюрмах, а від неї вимагали лише зречення своїх принципів, але вона вибрала 25 років каторги (і також не була сама). Дитину, яку вродила у в'язниці, віддала батькам до Львова (до речі, син К. Зарицької ніколи не перебував у Ходорові, як пише Марічка, а все був у Львові). В іншому місці (стор. 274) читаємо: „Ви ж розумієте, що вони мене не випустили б, якби я не підписала заяви" (перше ув'язнення у Львові), а ще в іншому місці (стор. 489) М. Савчин оправдує своє рішення дати зізнання в цей спосіб: „Мене за тими мурами не турбувало, чи осудять таку поведінку ті, які не були на полі бою. Проте мені дуже важливим було зберегти хоч в архівах окупанта конкретні факти боротьби за волю і закріпити їх за історією. Тими фактами вже нікому не шкодилось, це вже минуле — хто загинув, хто на Сибіру. Колись, Бог знає коли, а все таки розтріснеться оця держава тюрма і тоді з протоколів наших зізнань, що збережуться в сейфах КҐБ, історики і майбутні покоління довідаються про нашу боротьбу".

Що Марічку не турбує думка тих, що не були на полі бою, зрозуміле. Це для неї категорія людей, яку вона ставить поза рамки українського суспільства, але цікаво, чи прийняли цей „оригінальний", досі не практикований спосіб збереження історії української визвольної боротьби в добровільних зізнаннях для ворожої спецслужби інші учасники визвольної боротьби? Навели ми тут кілька цитат, щоб потвердити нашу думку про неясності і сумніви до авторки, які згадується в листі до Головної управи СУА.

О-КА писала з власної ініціятиви, не покликувалась, не цитувала нічого з книжки „Тисяча доріг", тим самим закиди, зроблені М. Савчин, що О-КА поперекручувала подані нею в спогадах факти, є безпідставні і неправдиві, хібащо М. Савчин саме добре не прочитала ще своєї книжки. О-КУ ми знаємо довгі роки як визначну пластунку і громадську діячку та добру журналістку, і маємо довір'я й пошану до неї. Про життєвий шлях Марічки знаємо від неї з її книжки. Він вривається на 1954 ро-

(Закінчення на стор. 3)

Бронислава Скорупська

УКРАЇНА ВИЖИВЕ!

I

Їдучи в Україну, я мала два питання: як живе моя рідня, як мене сприйме, та в якому стані перебуває і як виглядає моя мрія-Україна?

Хто їхав перший раз в Україну, то пригадує почуття радости й смутку-жалю, бо на чужині пройшло наше життя і ми не мали можливости зустрічатися із рідними чи відвідувати дорогий край, бо ж багато чого не було дозволено, розмови підслуховувані, а часто траплялися й провокації.

Нарешті літак піднявся — і кожної години я ближче до України на тисячу кілометрів! Невже це дійсність, не сон, який мучив мене понад 50 років? Ми вже над Україною. Колеса черкнули українську землю і літак ось-ось зупиниться, і я боюся, щоб не зупинилося й моє серце. У горлі спазми, по щоках струмочуть непрохані сльози. О, земле рідна, за хвилину я ступлю на тебе вперше за 53 роки! Дай же мені духової наснаги на майбутнє, хоч воно вже і куце...

Мене мають зустріти родичі, мої двоюрідні брати і сестри, а їх в Україні є понад 20. Всі вони молодші за мене, а дехто народився вже після війни.

Проходжу митницю і бачу надворі через напіввідчинені двері чималу групу людей. Вони сміються, вимахують руками — мабуть, впізнали своїх рідних. Оглядаюся, але за мною вже майже нікого немає. Полагодивши митні справи, виходжу за двері — і вся та усміхнена група наступає на мене! Перша Ганя: вона вітає мене хлібом-сіллю на вишиваному рушникові... Обійми, сльози радости і оберемки квітів. Це вона, Ганя, тримає всю рідню у близькому контакті.

Жорж живе недалеко Бориспроля, то ж запрошує всіх до себе — нас коли двадцяти осіб — 8 авт. Великою для мене несподіванкою було побачити Льоню з Челябінську та Ростика із Запоріжжя. Були родичі і з Полтави, з Кривого Рогу, з Рогатинщини, з різних районів Київщини, Житомира. Попереду нас їде Льоня: він через вікно авта кидає перед нами півонії...

Жорж добрий господар: все має своє, навіть пасіку. Приїхали всі його діти: Людмила, Сашко і Володя. Дружина Оля приготувалася, як на весілля. Кожен з нас хоче щось спитати, щось сказати. Від Жоржа їдемо до Києва.

Проїздимо мимо Биківні. В цьому селі колись жили мої далекі родичі, але шукати їх нема часу. Село зовні виглядає як і всі навколишні села, але Биківня має свій секрет, і згадка про нього морозить шкіру... Над дорогою — пам'ятник жертвам сталінського терору.

Іван відлучається від кавалькади, бо хоче, хоч поверхово, показати мені Київ. Насамперед ми під'їхали до пам'ятника св. кн. Ольги — це величава, прекрасна композиція скульптора Івана Кавалерідзе, зроблена 1911 року, пізніше знищена більшовиками, а тепер реставрована і поставлена на тій же Михайлівській площі. Саме цього дня, 25-го травня, було його посвячення і відкриття. Згаданий пам'ятник зроблений із білого італійського мармуру. Працювало над його реставрацією кілька скульпторів на чолі з Ростиславом Синьком.

Київ своїм розташуванням, архітектурою, зеленню полонив мене. Мені здається — ні, я впевнена! — що до мене заговорив дух предків. Святий Андрію, ти поблагословив ці гори і мовив до Бога: „Тут побудую Твій храм і на цих горах постане місто". І так сталося. Будь благословенний, Києве мій!

Із запізненням приїжджаємо до Віктора й Олі. На нас уже чекала рідня — понад 20 осіб. Багатьох з них бачу вперше, та й тих, кого колись бачила, тепер не впізнала. Я трохи дезорієнтована: хто є хто?

На другий день, у неділю, 26-го травня, поснідавши, вибираємося до Житомира. Коли минули Київ, я звернула увагу на маленькі, здалеку всі однакові, хатки, що їх тут називають „хрущовки". Вигляд бідненький. Майже всі, що були у Києві, їдуть з нами, бо і в Житомирі є кілька родин із моєї рідні. Знову зустрічають хлібом-сіллю і ми піднімаємося на третій поверх, до мешкання Йосипа та Раї. У всіх містах та помешканнях, де я бувала, ліфти не працюють — місто не постачає електрики на такий „люксус". Також не дають і води до туалетів, ані гарячої води. Помешкання Йосипа просторе, чисте. У кожному куточку видко працьовитість господарів. Сідаємо до столів і п'ємо за нашу зустріч, за краще майбутнє України. Всі тут розмовляють українською мовою, за вийнятком однієї молоденької вчительки. Одна їхня гостя читає свої вірші, співає пісні на свої ж слова, сама ж написала до них і музику. Тема: війна. Пережите лихоліття війни, втрата рідних, спустошення краю фашистами там не забудуть.

Багато спричинилася до того і совєтська пропаґанда, бо і спустошення, які лишила за собою відступаюча совєтська армія, а точніше — спеціяльні її формації, приписують також на конто німців.

Після прийняття мене відвезли на місце мого постою у Житомирі, до Ліди Л., дорогої товаришки моїх дитячих років. З нею десятиліттями я листувалася, за що її викликали на розмову органи безпеки. Але вона не злякалася, листування не перервала. Тепер ми зустрілися і нашій радості немає меж.

Несподівано з'явилися дві дочки і син моєї кузинки Марусі. Їх повідомили з Києва, де я є. Вони дуже милі, гарні і велика шкода, що їхня мама померла два роки тому, не дочекавшися до цієї зустрічі.

Іван М., син моєї кузинки з Рогатинщини, став тут моєю правою рукою. Ще перед моїм приїздом він пообіцяв своїй мамі, що повезе мене скрізь, де я захочу, цю обіцянку виконав і я безмежно йому і його дружині Олі за це вдячна. Без них я і десятої долі того всього не побачила б.

Раніше Іван викладав у сільсько-господарській школі, але сьогодні з праці „шкраба" (шкільний робітник) вижити не можна, то він зайнявся „малим бизнесом". Він і його родина є свідомі українці і добрі, шляхетні люди. Його дружина Оля — доцент і викликає англійську мову у вищій школі. Вона посідає найкращі якості людини, жінки. Для мене цікавим є те, що Оля народилася на східній Україні у родині вчителів, вдома дістала українське виховання і в такому ж дусі виховує своїх дітей. Чарівна Оля!

(Продовження буде)

У Києві створено Інститут історії большевизму

Як відомо, в політичному житті новочасної України комуністи виявляють нині все більшу активність. Вони прагнуть узяти в свої руки всю повноту влади і відповідним чином оформити своє панування повернення до імперії. Це примушує демократичні сили шукати нових засобів протидії. Виникла ідея (запізніла, на жаль) організувати міжнародний суд над КПСС-КПУ за злочини тоталітарних режимів. Для проведення цього суду Всеукраїнське Товариство Репресованих і Політв'язнів, Товариство „Меморіял" ім. В. Стуса й Асоціяція Дослідників голоду утворили Український національний комітет, головою якого обрано Левка Лук'яненка. До Президії комітету обрано Є. Пронюка, Л. Танюка, В. Чорновола, Дж. Мейса, В. Муляву, П. Мовчана, С. Стецько, І. Біласа, С. Павлюка, М. Косіва та інших. При комітеті для консолідації досліджень з ідеології та історії большевицького режиму ініціятивна група (Я. Дашкевич, Я. Дзира, М. Брайчевський та ін.) організувала Інститут історії большевизму, директором якого обрано д-ра С. Білоконя. Головна практична мета нового інституту — підготувати фактографічну базу для Міжнародного суду та речову основу для Музею історії большевизму.

Прагнучи до відтворення історичної правди, інститут готує до друку спогади, а також такі праці, що ґрунтуються на першоджерелах — архівах політбюра ЦК КПУ та ЧК-ҐПУ-НКВД-КҐБ. Ці видання повинні у систематизованому вигляді розкрити злочини комунізму проти українського народу, його культури, науки, Церкви, оприлюднити уже зібнані і ще не розшукані матеріяли про діяльність страшної машини етноциду.

У своїй кадровій політиці інститут орієнтується на наукову молодь, сприяє виробленню формації справжніх вчених, що мають прийти на зміну фахівцям відомого совєтського типу, які ставили інтереси коньюнктури вище за інтереси наукової істини. Членом інституту може стати кожен науковець незалежно від його віку, національности, віросповідання, наявности вченого ступеня та історичної спеціяльности, крім „Історії КПСС", „Наукового комунізму" та „Наукового атеїзму" (за їхніми дипломами).

Правління інституту хоче нав'язати ділові стосунки з істориками та юристами діяспори, щоб ознайомитися з матеріялами, які зібрали свого часу на еміґрації суголосні установи (ДОБРУС, Ліґа Політв'язнів та інші). Потребуємо матеріялів судових засідань (зразки протоколів, винувальні висновки тощо) у справах Віктора Кравченка (Франція) та Айхмана (Ізраїль), Комісії Керстена (Німеччина) тощо, книжок та журналів, газетних витинок, інших матеріялів, дружніх порад.

Адреса: Україна, 252 001 Київ, вул. Грушевського, 4, Інститут історії України НАН України, д-рові Сергієві Білоконю. "Конто ч. 31719-00 в Українській Федеральній Касі „Самопоміч" (2351 West Chicago Ave., Chicago, Il 60622), tel.: (312) 489-0520. Пожертви можна відтягати від податку.

Н. Н.

Церква ...

(Закінчення зі стор. 2)

непідлеглих Патріярхатові, а також ряду сект місцевого походження.

Проблема діяльности культів і різних християнських віровизнань дала підставу деяким націоналістично наставленим партіям і групам ініціювати зміни в законах про свободу совісти і релігії, про реєстрацію закордонних місіонерів, методи фінансування тощо. Дотепер підтримані Патріярхатом РПЦ обмеження місійної діяльности і проповідування викликували протести різних релігійних груп і не здобули підтримки Єльцина.

Все ж посилення націоналістичних настроїв у Державній думі і в президентському оточенні запевнює, що на дальшу мету позиція РПЦ як „державної" установи в Росії різними засобами буде забезпечена. З такої перспективи не має сумнівів, що діяльність РПЦ в суспільних процесах сусідніх держав, а в першу чергу України, наголошуватиме державні інтереси і пріоритети, визначені в Москві.

До книжки...

(Закінчення зі стор. 2)

...і прощанням її з супутниками — працівниками спецслужби КГБ, які її відпровадили до самої границі східного Берліну, й абзацом стор. 559: „Вислухавши мене, еміґраційні політики поставились з недовір'ям до вістей, які я їм принесла, й дуже злякалися за своє життя".

На заклик М. Савчин, що ми мали намір розбити Конвенцію СУА, не будемо реаґувати, бо справа Марічки не є співміра з вагомістю й авторитетом нашої організації, якої ми є членами понад 40 років. Овацій і гучних оплесків не було. Тяжко є погодитися з твердженням д-ра Марти Богачевської в її дописі в „Нашому Житті" про церемонію вручення нагороди М. Савчин, що це був один із найбільш зворушливих моментів Конвенції — хіба для тих, що не читали книжки, і для тих, що вручували нагороду.

Закінчуючи свій спогад, М. Савчин робить закиди байдужости до подій в Україні (стор. 559): „Порізнені між собою, розчаровані, вони не цікавилися долями останніх повстанців, спійманих ворогом, або тих, що догоряли в бункрах". Ніколи ніхто з нас не відмовлявся від України, зокрема воюючої України всіх часів. Україна до сьогодні є частиною нашого щодення. Ми щасливі були вітати перших представників воюючої України, які рейдом в рядах УПА прийшли на Захід. Ми гордились ними. Ми раділи новітнім патріотам нашої поневоленої батьківщини — дисидентам, які в дуже небезпечних і важких часах поставили опір режимові, жертвуючи своєю свободою й життям. Ми їм довір'яли і ми їм помагали.

Мимо того, що ми здержалися із переведенням бойкоту на бенкеті, уважаємо дальше, що Головна управа СУА не повинна була дати форум на Конвенції для відзначення М. Савчин, бо зневагу й порушення громадсько-моральних етичних засад ще ніхто ніколи не підносив до рівня подвигу. На жаль, частина читачів, видавців, рецензентів не звернула уваги на етичні міркування, якими Марічка захищала обраний нею життєвий шлях.

Делеґатки 64-го Відділу СУА на Конвенцію СУА
(За делеґаток підписала Ніна Самокіш, голова Відділу).

Поклін жертводавцеві для Пласту

Український Пласт у Бразилії висловлює сердечну подяку щирому жертводавцеві для Пласту д-рові І. Тихому.

Іван Тихий, доктор медицини, заступник посадника міста Прудентополіс, Парана, Бразилія, був вибраний стейтовим депутатом парляменту Парани, столиця Куритиба.

Батько — Іван Тихий, а мати — Ельвіра Шаран. Д-р Іван Тихий народився в Прудентополісі.

Від самого обрання депутатом д-р Тихий старається про розвиток свого міста, як і рівнож сусідніх місцевостей Іваї і Імбітува. Рівнож д-р Тихий старається про будову доріг і допомогу нашим хліборобам і взагалі для всієї української громади в стейті Парана.

Від стейтового уряду він вистарався для хліборобів добрива, насіння і все, що потрібно для рільництва.

Не відмовився д-р Тихий і від помочі для Українського Пласту. На прохання пл. сен. Корнелія Шмулика, який є засновником Пласту в Бразилії і головою Крайової Пластової Ради, депутат д-р І. Тихий без вагання подарував для Пласту 50 сорочок з малюнком пластової відзнаки лелійки, з написом „Пласт".

Д-рові І. Тихому належиться признання і подяка.

Д-р Михайло Рубінець

Відновлено Церковну Раду СКУ

31-го травня ц. р. в приміщенні СКУ в Торонто відбулася зустріч ієрархів Українських Церков. Українські ієрархи відновили Церковну Раду СКУ та обговорили ряд важливих питань.

Участь у зустрічі взяли: Митрополит УКЦА Стефан Сулик, Митрополит УКЦК Михаїл Бздель, Єпископ УПЦА Царгородського Патріярхату Всеволод , Архиєпископ Антоній — представник Митрополита УПЦ в ЗСА Константина, Єпископ Юрій — представник Митрополита УПЦ в Канаді Василія, Єпископ УКЦК — Ізидор Борецький (гість), о. прот. Василь Макаренко УПЦК, о. Роман Дусановський УКЦК і о. Іван Мельник УПЦА Царгородського Патріярхату.

На зустріч не міг прибути представник українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання пастор Володимир Домашовець.

Нарадами провадив Митрополит С. Сулик. Про основні цілі та завдання Церковної Ради звітував Владика Юрій. Єпископи порушили ряд питань, серед них: міжцерковна співпраця в діяспорі, співпраця з Церквами в Україні, занепад християнської моралі в діяспорі та в Україні, посилення християнських духовних осередків (недільні школи, молодечі організації і т. п.) та видавничої діяльности, справа перепоховання Патріярха Володимира, демонтаж куполи колишньої катедри св. Івана Хрестителя в Перемишлі, моральна та фінансова підтримка СКУ. Намічено плян діяльности Церковної Ради, а також призначено Постійний Секретаріят — о. прот. Василь Макаренко, о. Роман Дусановський, о. Іван Мельник і пастор Йосафат Іваськів (ЕБО) під головством Єпископа Юрія.

На наради владик завітав амбасадор України в Канаді Володимир Фуркало, який цікавився життям наших Церков в Канаді та Америці, і виявив готовість якнайближчої співпраці.

Секретаріят Церковної Ради СКУ

В Білорусі...

(Закінчення зі стор. 1)

Білорусі є найчисельнішою. Вона складається майже з 900 парафій. В країні також діє Римо-Католицька Церква, яка є значно менша.

Уряд країни підтримує Православну Церкву, яка звинувачує інші конфесії, переважно протестантські, у тому, що вони намагаються переманити на свій бік парафіян.

Як відомо, після розвалу СССР в колишніх республіках поширилося багато різних культів і нетрадиційних релігій.

В листопаді 1993 року в Україні культові „Біле Братство" вдалося „навернути у свою віру" багато молоді. „Передбачивши" кінець світу, „білобратчики" почали його очікувати, закрившись на території Софійського собору. При цьому було пошкоджено деякі ікони і завдано іншої матеріяльної шкоди. Провідницю „Білого Братства" Марину Цвігун, за самоназвою „Марію Деві-Христос", і її чоловіка Юрія Кривоногова засуджено на різні терміни ув'язнення за звинуваченням в порушенні громадського порядку.

РОБЕРТ ДОЛ, КАНДИДАТ Республіканської партії у цьогорічних президентських виборах, останнім часом у виступи своєї передвиборчої кампанії включає можливості зменшення податків і послаблення дотеперішнього незаперечного авторитету Податкового уряду. Минулого тижня на виступах у Пенсильванії він говорив про 600 блн. дол. зменшення податків впродовж шістьох років і запевняв, що Податковий уряд можна все ж таки приборкати та зробити відповідальним за деякі кроки, що їх він застосовує проти своїх громадян. Більш конкретних інформацій покищо не має.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ВИБУХ терористами підкладеної бомби у літаку копанії Пен Ам над Локербі у Шотляндії в 1988 році, де загинули всі пасажири і залога, та попередження про можливість подібних випадків, майже нічого не було зроблено щоб цьому запобігти. Американські офіційні чинники зздивовані коли вкінці переконалися в тому, про що вже давно знали авіяційні експерти та фірми перевезення вантажів, що велика більшість вантажів перевоженими літаками не є перествітлюваними, ані ручно не перевірюваними і тому зовсім легко є підкласти бомбу.

У БУРУНДІ, НЕВЕЛИКІЙ КРАЇНІ в центральній Африці, де від майже самого початку її незалежности від бельгійської окупації ведеться жорстока міжплемінна боротьба, у середу, 24-го липня, стався військовий переворот і хунту очолив колишній керівник держави з племени Тутсі, Пієр Буйоя. Чи це врятує цю країну від дальших міжплемінних масакр, ніхто не може предсказати, бо все залежить від того як цей переворот сприймуть члени племени Гуту, яких в країні є 85 відсотків, а членів Тутсі всього 14 відсотків. Новий голова військової хунти є професійним вояком вишколиваним в Европі, та вже попередньо намагався у своїй країні завести демократичні порядки.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

УСЦАК підтримав українських олімпійців в Атланті

Про підтримку підготови олімпійців України перед Олімпіядою і закуп гімнастичного обладнання напередодні Олімпіяди, разом на суму приблизно 60,000 дол., ми вже згадували в попередніх „Спортових вістях" „Свободи". Під час Олімпіяди виникла невідкладна потреба винайму помешкань поза Атлантою для українських веслярів, і на прохання НОК України УСЦАК покрив черговий кошт в сумі 4,680 дол.

Провід, членство УСЦАК і всі жертводавці на Олімпійський Фонд при УСЦАК радіють з досягнень гімнастів України, що в завзятій боротьбі здобули дружинову бронзову медалю. Очікуємо на успішний виступ і гімнасток України в індивідуальних змаганнях. Надії на успішні виступи українських гімнастів висловила в листі подяки для УСЦАК за придбання сучасного гімнастичного обладнання Людмила Турищева, президент Федерації Гімнастики України.

Подаємо черговий список жертводавців, завдяки яким УСЦАК зміг покрити потрібні кошти олімпійській збірній України.

Рочестер (збірщик Роман Куціль): 2,500 дол. — Орест Гафткович (найвищий дар Рочестеру); 1,000 дол. — Українська Кредитова Спілка в Рочестері; по 100 дол. — Михайло Кулій, Нестор Червінський; по 50 дол. — Антін і Теодозія Ільчишини, Михайло Бавус.

Дітройт. На місцеві конта Олімпійського Фонду зложили: 100 дол. — М. Кахній; по 50 дол. — Я. і А. Крип'яки, Б. і А. Дудуни, В. Ковальсь-кий, І. і С. Королі; 25 дол. — С. Петращук.

Йонкерс, Н. Й. (збірщик Роман Глушко): 3,500 дол. — Кредитова Кооператива СУМА; 350 дол. — Тарас Щур; 300 дол. — Павло Капітула; по 250 дол. — Роман Глушко, Петро Дуда, Петро Глушко, Мирон Дашко, СК „Крилаті" СУМ, Йонкерс, Володимир Козіцький, Осип Дашко, Ігор Макаренко, д-р Орест Козіцький, Дмитро Івасютин, Роман Козіцький, Степан Гаврилюк, Ярослав Моцюк, д-р Василь Коцур, 11-ий Відділ ООЧСУ у Йонкерсі; 200 дол. — дирекція Дому СУМ; 150 дол. — Іван Куземчак; по 100 дол. — Юрій Ковальчик, Стефан Гованський, Ярослав Палилик, Осип Щур, Андрій Ціховляс, Володимир Щур, Андрій Стахів, Семен Ревак, Ярослав Горбачевський, Мирон Куземчак, Лев Футала, Ярослав Кіцюк, Микола Сидор, Богдан Ковалик, Андрій Бурчак, Теодор Гошко, Петро Гованський, Михайло Мотрук; по 50 дол. — Михайло Корень, Павло Микитин, Володимир Уздейчик.

Передано до централі УСЦАК 8,000 дол., додатково зібрано 2,200 дол., разом зібрано на Олімпіяду 10,200 дол.

В минулому на фонд допомоги спортові в Україні і на зимову Олімпіяду зібрано 12,500 дол. Разом громада Йонкерсу пожертвувала 22,700 дол. Збірщик Роман Глушко.

У ДВАНАДЦЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
смерти мого найдорожчого і незабутнього МУЖА

бл. п.
д-ра
ІЛЛІ АНДРУСЯКА

будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ

в катедрі св. Покрови в Дітройті (Савтфілд), Миш. у неділю 11-го серпня 1996 року;
у церкві-пам'ятнику св. Андрія в С.Бавнд Бруку, Н. Дж.;
в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Люрді в Бразилії.

Про молитви за душу покійного просить

дружина — МАРІЯ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ
відходу у вічність нашого найдорожчого МУЖА і БАТЬКА

св. п.
РОМАНА БРИТТАНА

будуть відправлені заупокійні
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ
у четвер 8-го серпня 1996 р. у церквах:

св. Юра, Ню Йорк, о год. 8:30 ранку;
св. Юра, Яворів, Україна;
св. Трійці, Вашінгтон, ДК;
св. Юра, Львів, Україна;
Преображенська , Львів, Україна;
св. Трійці, Дрогобич, Україна;
монастир св. Йосафата, Глен Ков, Н.Й.;
каплиця, Нарровсбург, Н.Й;
каплиця, Гемптонбург, Н.Й.

дружина — ТЕОДОРА
сини — АДРІЯН і ЮЛІЯН

СЬОМИЙ КУРІНЬ УЛАДУ
ПЛАСТОВОГО СЕНІОРАТУ
ім. Андрія Войнаровського
з великим жалем сповіщає Пластове Братство й українську громаду, що в дні 18-го липня 1996 р. Б. у Кентоні, Огайо на 86-му році життя відійшов на Вічну Ватру

бл. п.
пластун сеніор
БОГДАН МАЛАНІЙ

друг Рибалка, довголітній член куреня.

Усій опечаленій родині складають Войнарівці вислови глибокого співчуття

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в суботу 27-го липня 1996 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.
НІНА
ГАНІН-ГРЕЧНІВ

ПАНАХИДА у вівторок 30-го липня о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Robert Spearing 155 Kinderkamack Rd. Park Ridge, N.J. Tel.: (201) 391-6666.
ПОХОРОН у середу 31-го липня о год. 12-ій в церкві-пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а тлінні останки спочинуть на тому ж цвинтарі.

Залишені у смутку:
доньки — МАР'ЯНА ГРЕЧНІВ
— ОЛЕНКА ОЛТАНЕРІ
син — АНДРІЙ ГРЕЧНІВ
внуки — МИКОЛАЙ і
— ДАНИЛО
сестра — ОЛЕНКА ГАНІН-СІКЕТТ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 22-го квітня 1996 р. відійшов у вічність наш незабутній БРАТ

св. п. інж.
ЯРОСЛАВ (ЯРО) ГЛАДКИЙ

пластун сеніор керівництва, член-основник куреня „Чорноморці", голова Тайного Пластового Центру, колишній голова Пластової Булави і Головної Пластової Ради, відзначений хрестом заслуги і орденом св. Юрія в золоті.

Тільки моління і церковні Богослужби та співчуття присутніх пластових друзів і приятелів злагіднювали наш душевний біль.

Висловлюємо подяку о. Володимирові Баранові за часті відвідини зі св. Причастям нашого хворого брата.

За відпралення Парастасу у похоронному заведенні у п'ятницю 26-го квітня сердечно дякуємо о. Іванові Стухлякові.

Зворушливий прощальний салют біля домовини віддали покійному Ярові пластуни прапороносці: пл. сен. І. Гайда, пл. сен. Д. Гандзій, пл. сен. О. Колодій, пл. сен. А. Гадзевич, ст. пл. А. Нинка, члени куреня „Чорноморці". Дякуємо за цей церемоніял.

Прощальні промови виголосили пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Юрій Слюсарчук, пл. сен. Володимир Гнатківський, пл. сен. Нестор Колцьо, пл. сен. І. Сохан.

Від Товариства Українських Інженерів попрощав покійного інж. д-р Петро Грицак.

Складаємо сердечну подяку всім промовцям.

В суботу 28-го квітня похоронні відправи почалися поминальною Службою Божою у церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., яку відправили парох о. Іван Шадяк і капелян Пласту о. Іван Кащак. Чин похорону завершив о. парох Франко Шадяк на православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Складаємо подяку Всечеснішим отцям за молитовні відправи в церкві, в Нюарку і на цвинтарі.

Дякуємо голові Головної Пластової Ради пл. сен. Орестові Гаврилюкові, який прощав покійного Яра над відкритою могилою.

На тризні після похорону, пластові друзі прощаючи свого провідника Яра, згадували різні етапи його пластового життя відданого пластовій ідеї, для якої він „горів і яснів і змагався і невтомно трудився для неї".

Наша подяка промовцям: пл. сен. Ользі Кузьмович, пл. сен. Любі Крупі, пл. сен. Оксані Кузьмак, пл. сен. Любі Пежанській (за пл. сен. С. Гойдиш), пл. сен. д-рові Теодозієві Крупі, пл. сен, Юрієві Ференцевичеві, пл. сен. Володимирові Гнатківському, пл. сен. Богданові Турченюкові.

Від родини прощала сестра Ірена, а подяку присутнім зложив брат Володимир.

Зокрема наша подяка пл. сен. Орестові Гаврилюкові і пл. сен. Юрієві Слюсарчукові за уклад і виконання програми похоронних днів.

Дякуємо пл. сен. Олі Кузьмович за статті у „Свободі" про покійного Яра сповнені споминами про їх довголітню приязнь і співпрацю.

Складаємо подяку усім, що зложили пожертву на поминальні Служби Божі і тим знайомим, що висловили нам листовні і телефонічні співчуття.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ У ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО ЯРА ЗЛОЖИЛИ:

НА ВИХОВНУ ПРАЦЮ ПЛАСТУ В ЗСА:

по	100 дол.	Оксана Кузьмак, Володимир і Анна Рак, д-р Олекса і д-р Анна Лятишевські, Зенон Онуфрик, Богдан і Ірина Чайківські, Ірена Гладка;
по	50	д-р Юрій і д-р Люба Стефанівські, Нестор і Магда Колцьо, Юрій Крижанівський, Ольга Кузьмович;
по	25	Марта Боровик, Іван Гафткович, Слава Рубель;
по	20	Роман Канюка, Дора Рак і Христина Рак-Бровн, Марія Храплива, Іриней Ісаїв, Ігор Сохан;
	10	Таїса Рак Волошин.

НА ПЛАСТОВИЙ ТАБІР „СОКІЛ" в ГОРАХ КАРПАТАХ, УКРАЇНА:

	250	Богдан і Христина Турченюк;
по	100	Товариство Старших Віком, Маямі, Фльорида, Ірена Гладка, Володимир, Лідія і Адріян Гладкі;
по	50	д-р Орест Гавриляк, Ігор Гайда, Мирослава Тершаковець, Роман Волчук, Денис Беднарський, Юрій і Христина Ференцевичі;
	30	Володимир Слиж;
по	25	Евстахія і Мотря Мілянич, Оксана Бачинська, Любомира Пежанська, 17-ий Відділ СУА ім. Олени Теліги, Маямі, Фльорида;
	20	Зоряна Мілянич Клюфас.

НА „ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ" (Журнал пластової думки)

по	150	Ірена Гладка, Володимир і Лідія Гладкі;
по	100	Тереня Бень, 16-ий Курінь УПС „Бурлаки", Вячеслав Вишневський, Любомир Романків;
по	50	Мирослава Гук, Аврелія і д-р Юрій Слюсарчук, д-р Теодозій і Люба Крупи, Ірена Пік;
по	25	Володимир Гнатківський, Александра Юзенів;
	30	Роман Рогожа;
	20	Христя і Юрій Навроцькі.

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

сестра ІРЕНА
брат ВОЛОДИМИР з родиною

У П'ЯТНИЦЮ, 26-ГО ЛИПНЯ, Мехіко повідомило, що на початку наступного місяця віддасть Америці 7 блн. дол., чим залишиться перед ЗСА в довгу тільки на суму 3.5 блн. дол. У 1995 році Уряд президента Билла Клінтона дав Мехіко позичку на 12.5 блн. дол.чим допоміг цій країні урятуватися від цілковитого банкрутства. Цим кроком Мехіко значно невтралізувало можливу проблему у цьому виборчому році для президента Б. Клінтона та його Уряду.

Св. п. проф. О. Неприцький-Грановський повертається в Україну

У день свого народження, 4-го листопада 1976 року, у 89 років перестало битися серце поета, мислителя й світової слави вченого, проф. д-ра Олександра Неприцького-Грановського. Смерть перервала нитку життя провідника й діяча українського політичного й суспільно-громадського життя в Америці.

Св. п. проф. д-р О. Неприцький-Грановський

Така несподівана смерть сколихнула всією українською громадою. Сумно забриніли телефонічні дроти, які сповіщали болючу вістку про втрату шанованої людини.

Зібралася вся українська громада Твин Сіті, щоб віддати останню пошану вірному синові України, великому провідникові й патріотові, в якому відчула невимовну втрату.

На похорон зібралася велика кількість місцевих людей, приїжджих і закордонних гостей, а також представники з Міннесотського університету та інших установ. Домовину покійного на вічний спочинок несли студенти й молодь, щоб у цей спосіб віддати проф. Грановському вдячність і пошану за його відвагу і зусилля. Покійний спочиває на Сансет Семетари в Міннеаполісі.

На похоронній тризні з словом згадки виступило багато гостей з різних ділянок — політичної, наукової, суспільної, організаційної та інших. Вони ділилися з присутніми, з якими перешкодами їм доводилося боротися, щоб дійти до успіхів. З жалем і сумом всі вони прощали св. п. професора — прощали історичну епоху українського життя в Америці, спільно пережиту.

Живучи в Америці і не в найсприятливіших умовах здобуваючи знання, за які в науковому світі отримував найвищі нагороди, він і тоді не забував про свій поневолений народ, навпаки, він при кожній нагоді підносив українську справу, захищав її права на самостійність і здобував Україні приятелів. Його американські колеґи питали: „Як ти можеш любити дві країни, Америку й Україну так само? Це ж неможливо!" — „О так, можливо, — відповідав проф. Грановський, — я люблю Україну як матір, Америку ж люблю, як жінку!"

Колись хтось сказав, що людину так довго пам'ятають, як вона багато зробила за життя. Фізично проф. Грановський відійшов, але пам'ять про нього жива. Як науковець, він залишив багато праць, як поет залишив і духову спадщину.

Професор бачив важливість і потребу зберегти пам'ять про життя й вклад праці, перед і повоєнної української еміґрації, розсіяної по всіх континентах вільного світу, став засновником еміґраційного архіву при Міннесотському університеті. В цьому архіві знаходяться матеріяли визначних людей, різних осередків та організацій з різних країн. І на сьогодні з певністю можна сказати, що це є найбільший Еміґраційний Історично-Дослідний Центр такого типу, до якого приїжджають дослідники з різних країн, як до джерела давнини.

Як поет, він закликав через поезію до згоди, до любови, до відданости у людських взаємовідносинах, він казав: шукайте Бога між живими.

Шукайте Господа в
собі!
Свої серця добром
налийте
Його діла творити,
Тавро посіяне в злобі
Із брата ніжно й
щиро змийте,
Щоб із ним у мирі
жити!

За своєю вдачею проф. Грановський був доброзичливим, жартівливим, ввічливим, але як рішучий та великий оптиміст, він вірив у майбутнє України й людства, і тому вірить, що:

І хоч майбутність в
загадковості німа
Вогонь душі народ
здобуде в Прометея.
В наш вік ніколи
Правди не здолає тьма
Торує шлях нам
волелюбности
ідея!

Що ж змусило цього молодого 25-літнього юнака з Волині покинути Україну, якій був цілком відданий, і в січні 1913 року мандрувати Радивилівським шляхом на Львів. Шлях цей був йому добре знаний, бож ним, як писав пізніше,

Із Тарнобору до яруг
Крем'янця
Не раз у поросі ходив
піском —
Через Ікву та
Королівський міст,
Оздоблений з давен-
давна в леґенди.

Та цим разом юнак ішов, ховаючись від царської поліції. „Небезпечному" мазепинцеві, який відважився думати про розчленування Росії, не було місця на його рідній землі, і через любов до неї треба було втікати через дуже бережений кордон на Захід, до Америки.

Молодий Олександер Грановський залишив за собою хоч короткий, але багатий змістом і досвідом період свого життя — період праці в Революційній Українській Партії, до якої вступив ще будучи студентом Білокриницької сільсько-господарської школи в 1903 році, період праці в українських організаціях Києва. Він там познайомився з багатьма видатними українцями того часу, і період ранньої та багатообіцяючої поетичної творчости надхнений атмосферою Києва, про яку значно пізніше писав:

Величний Київ —
джерело могутніх сил!
В твоїх старезних
мурах давня велич
Цвіте подіями віків у
безліч
Нових сторіч у
зарисах камінних брил.

Ці нові сторіччя, про які мріє і для яких віддає всю свою працю молодий поет, — це вільна українська держава в родині інших вільних націй. І за ці мрії і прагнення мусить він втікати з Києва, зовсім не думаючи, що вже може ніколи не доведеться йому побачити ані могутнього Києва, ані рідних, садами уквітчаних Бережець з сосновим бором на берегах Ікви. Не думав, що не доведеться пити воду, що „із серця чистої землі, з каміння, з крейди білої дзюрчить", ані знаходити в старих руїнах замків „заржавленої зброї колишніх боїв", яка, збудивши любов до рідного, якраз і привела його на Радивилівський шлях 83 роки тому.

Таким був початок другого періоду життя Олександра Грановського, який почався в березні 1913 року, коли він став на американську землю в Ню Йорку, і аж до дня його несподіваного відходу у вічність. Це, по суті, було продовження першого періоду на рідній землі.

Він привіз із собою до Америки символи з України — ікону Божої Матері, рушники, вишиті його матір'ю, і київські видання з його першими поетичними творами. А в серці він привіз духовий образ України, юнацьку романтику, любов до неї і бажання наполегливо боротися за її права. І ці скарби, привезені з України, він вірно зберіг протягом 63-ох років перебування в Америці.

Аж по довгих 83-ох роках, у двадцяту річницю смерти пок. проф. д-ра Олександра Неприцького-Грановського, прийшов третій період — період, коли його творчість дочекалася того омріяно-щасливого моменту і повертається в Україну, можливо не через Радивилівський шлях чи Королівський міст й Ікву, але в його рідне село Бережці біля Крем'янця на Волині. Щоб уже на Батьківщині його духова спадщина жила вічно у людських серцях.

Старанням і коштами родини та приятелів і з участю дослідника Краєзнавчого Музею Г. Чернехівського, 3-го вересня цього року у Великих Бережцях відкриється музей, присвячений громадській, політичній і літературній діяльності вірного сина України св. п. проф. Грановського. А 7-го вересня цього року в Тернополі появиться велика монографія про життя й працю проф. О.Грановського, опрацьована відомим науковцем, дослідником Краєзнавчого Музею у Крем'янці Гаврилом Чернехівським.

Бажаючі привітати відкриття музею або взяти участь своєю пожертвою, можуть писати на адресу: Mr. B.A. Niepritzky, 1645 Abell St., St. Paul, MN 55117. Їхні прізвища будуть проголошені при відкритті й записані у пропам'ятну книгу музею.

Михайло Каркоць

Танцювальний...

(Закінчення зі стор. 1)

лися в Лінкольн Центрі, в Ґарден Стейт Артс Центрі, на Гантер Мовнтайн фестивалі, а також в Організації Об'єднаних Націй. У сучасному складі ансамблю, який існує під еґідою Спілки Української Молоді Америки, — 30 танцюристів. Мистецький керівник „Чайки" — Орест Русинко.

Вокальний дует „Сестри Тодащук" виступить на вищезгаданому концерті із традиційними та сучасними українськими піснями. У творчому доробку дуету — виступи на багатьох концертах, фестивалях та святкових імпрезах Канади і ЗСА. Дует випустив також два звукові альбоми — в 1983 та 1992-му роках. Другий з них присвячений 100-літтю української еміґрації в Канаді.

Сестри Розмарі та Шарлін Тодащук походять із Вінніпеґу, освіту здобули в університеті Йорк в Торонто та університеті Манітоби. Виступати як дует почали в кінці 1970-их років. Сестри навчають молодь українських танців, балетові, співові, грі на інструментах. Розмарі також провадить хори у Вінніпезі, один з яких — Дитячий хор ім. Кошиця. Шарлін посвятилася ділянці реклями і проживає в Монтреалі.

Після концерту о год. 10-ій вечора розпочнеться забава, гратиме оркестра „Фата морґана".

У справі замовлення кімнат на Союзівці слід телефонувати на число (914) 626-5641.

Вокальний дует з Канади „Сестри Тодащук".